

Opravična št.:

Up-456/04

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2006:Up.456.04

Akt:

Ustavna pritožba A. A. A. zoper:

- sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 1510/2003 z dne 26. 11. 2003

- sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1233/2003 z dne 3. 10. 2003 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. II Kr 35/2003 z dne 26. 8. 2003

Ustavna pritožba B. B., C. C. in Č. Č. zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 1510/2003 z dne 26. 11. 2003 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1233/2003 z dne 3. 10. 2003

Izrek:

Ustavna pritožba A. A. A. zoper: sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 1510/2003 z dne 26. 11. 2003 se v delu, ki se nanaša na zavrženje pritožbe, ne sprejme; sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1233/2003 z dne 3. 10. 2003 (2. točka izreka) v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. II Kr 35/2003 z dne 26. 8. 2003 se zavrže. Ustavna pritožba B. B., C. C. in Č. Č. zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 1510/2003 z dne 26. 11. 2003 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1233/2003 z dne 3. 10. 2003 (1. točka izreka) se zavrže.

Evidenčni stavek:

Pritožnica zatrjevanih kršitev v zvezi z izpodbijanim sklepom Višjega sodišča ni utemeljila, zato jih Ustavno sodišče ni moglo preizkusiti.

Ustavna pritožba zoper sklep Okrožnega sodišča (2. točka izreka) je prepozna, zato jo je Ustavno sodišče zavrglo.

Pritožniki, ki so v kazenskem postopku nastopali kot subsidiarni tožilci, niso upravičeni vložiti ustavne pritožbe zoper izpodbijano sodno odločbo.

Geslo:

1.5.51.2.2 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Nesprejem, ker očitno ni kršitve ustavnih pravic.

5.3.13.13 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Neodvisnost (23).

5.3.13.14 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Nepristranskost (23).

5.3.13.3 - Temeljne pravice - Državljske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Dvostopenjska sodna pristojnost (25).

1.4.52.6 - Ustavno sodstvo - Postopek - Procesne predpostavke v postopku ustavne pritožbe - Rok za vložitev ustavne pritožbe.

1.5.51.2.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Zavrženje.

1.4.52.3 - Ustavno sodstvo - Postopek - Procesne predpostavke v postopku ustavne pritožbe - Upravičenost za vložitev ustavne pritožbe.

1.5.5.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Ločena mnenja članov - Pritrdilna mnenja.

Pravna podlaga:

Člen 23, 25, Ustava [URS]

Člen 55.2.1, 55.1.1, 55.1.2, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:

Dokument v PDF obliki:

 [Up-456-04.pdf](#)

 [Up-456-04_LM Ribičič.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-456/04-10

2. 11. 2006

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki so jo vložili A. A. A. iz Ž. in B. B., C. C., Č. Č., vsi iz Z., ki jih zastopa A. A. A., na seji senata dne 12. oktobra 2006 in v postopku po četrtem odstavku 55. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94)

sklenilo:

1. Ustavna pritožba A. A. A. zoper:

- sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 1510/2003 z dne 26. 11. 2003 se v delu, ki se nanaša na zavrženje pritožbe, ne sprejme;
- sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1233/2003 z dne 3. 10. 2003 (2. točka izreka) v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. II Kr 35/2003 z dne 26. 8. 2003 se zavrže.

2. Ustavna pritožba B. B., C. C. in Č. Č. zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 1510/2003 z dne 26. 11. 2003 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. Ks 1233/2003 z dne 3. 10. 2003 (1. točka izreka) se zavrže.

Obrazložitev

A.

1. Pritožnica A. A. A. vlaga ustavno pritožbo zoper sklep Višjega sodišča v delu, v katerem je bila kot nedovoljena zavržena njena pritožba zoper sklep zunajobravnavnega senata. Smiselno izpodbija tudi sklep zunajobravnavnega senata v delu, v katerem je bila zavržena njena pritožba zoper sklep preiskovalnega sodnika. Zatrjuje kršitev 23. in 25. člena Ustave. Navaja, da je bila kot predsednica Helsinškega monitorja Slovenije "izločena" iz postopka na državnem tožilstvu in sodišču, ker naj ne bi imela pravnega interesa zahtevati uvedbe preiskave. Poudarja, da je Helsinški monitor Slovenije mednarodna organizacija za človekove pravice, ki deluje v javnem interesu in ima pravni interes odkrivati kršitve človekovih pravic. Ustavnemu sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep o njeni "izločitvi" iz postopka razveljavi.

2. Pritožniki B. B., C. C. in Č. Č. vlagajo ustavno pritožbo zoper sklep Višjega sodišča v delu, v katerem je bila zavržena njihova pritožba zoper sklep zunajobravnavnega senata. Zunajobravnavni senat je z izpodbijanem sklepom zavrnil zahtevo za preiskavo, s katero so pritožniki kot subsidiarni tožilci zahtevali uvedbo preiskave zoper I. B. zaradi suma storitve kaznivih dejanj po drugem odstavku 217. člena, 218. in 220. členu Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 63/94 in nasl. – KZ). Pritožniki zatrjujejo napačno uporabo prava in kršitev 14., 23., 25. in 33. člena Ustave. Navajajo, da so sodišča nepravilno ugotovila, da je kazenski pregon za kazniva dejanja, ki se očitajo osumljenemu I. B., zastaral. Pritožniki naj bi v postopku dokazali, da kaznivo dejanje, s katerim so bili oškodovani pri izplačilu plač, ni zastaralo. Sodišče naj bi zlorabilo svoj položaj in jim odreklo sodno varstvo. Menijo tudi, da so bili neenako obravnavani pri izplačilu plač. Ustavnemu sodišču predlagajo, naj izpodbijana sklepa razveljavi in jim v skladu s 26. členom Ustave določi primerno odškodnino.

B.

3. Po določbi prvega odstavka 50. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS) lahko vsakdo ob pogojih, ki jih določa ta zakon, vloži pri Ustavnem sodišču ustavno pritožbo, če meni, da mu je bila s posamičnim aktom državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil kršena njegova človekova pravica ali temeljna svoboščina.

4. Pritožnica A. A. A. izpodbija sklep Višjega sodišča v delu, v katerem je bila kot nedovoljena zavržena njena pritožba zoper sklep zunajobravnavnega senata. V zvezi z izpodbijanem sklepom uveljavlja kršitev 23. in 25. člena Ustave. Zatrjevanih kršitev ne utemelji, zato jih Ustavno sodišče ni moglo preizkusiti. Ker očitno ne gre za kršitve človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, kot jih zatrjuje pritožnica, Ustavno sodišče ustavne pritožbe v tem delu ni sprejelo v obravnavo (prva alineja prve točke izreka).

5. Glede na vsebino ustavne pritožbe je Ustavno sodišče štelo, da pritožnica izpodbija tudi sklep zunajobravnavnega senata v delu, v katerem je bila zavržena njena pritožba zoper sklep preiskovalnega sodnika. Ustavno sodišče se ni moglo spustiti v obravnavo pritožbe, saj za to niso izpolnjene procesne predpostavke. Po določbi prvega odstavka 52. člena ZUstS se ustavna pritožba vloži v 60 dneh od vročitve posamičnega akta, zoper katerega je mogoča ustavna pritožba. V obravnavanem primeru je rok za vložitev ustavne pritožbe zoper drugo točko izreka sklepa zunajobravnavnega senata začel teči z vročitvijo sklepa pritožnici. Glede na to, da je moral biti izpodbijani sklep pritožnici vročen pred izdajo sklepa Višjega sodišča, s katerim je bila kot nedovoljena zavržena njena pritožba, tj. pred 26. 11. 2003, je očitno, da je ustavna pritožba pritožnice, vložena dne 28. 6. 2004, prepozna. Glede na navedeno je bilo treba ustavno pritožbo v tem delu zavreči (druga alineja prve točke izreka).

6. Po določbi tretje alineje prvega odstavka 55. člena ZUstS Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrže, če jo je vložila neupravičena oseba. Pritožniki B. B., C. C. in Č. Č. so v postopku, v katerem sta bila izdana izpodbijana akta, nastopali kot subsidiarni tožilci.

7. Ustavno sodišče je v sklepu št. Up-285/97 z dne 10. 5. 2001 (Uradni list RS, št. 52/01 in OdiUS X, 115) sprejelo stališče, da subsidiarni tožilec ni aktivno legitimiran za vložitev ustavne pritožbe. Navedeno stališče je Ustavno sodišče sprejelo v primeru, ko je bil s sodno odločbo, ki jo je subsidiarni tožilec izpodbijal, kazenski postopek zoper obdolženca pravnomočno končan. Pri takšni odločitvi je bila eden izmed razlogov za tako odločitev tudi ustavna prepoved ponovnega sojenja o isti stvari (31. člen Ustave), ki preprečuje spremembo ali razveljavitev katerekoli pravnomočne odločitve, s katero je

bil postopek zoper obdolženca končan.

8. V primeru pritožnikov se kazenski postopek sploh še ni začel, saj je bila zahteva za preiskavo pravnomočno zavrnjena. Tudi v primeru pritožnikov je treba ugotoviti, da pravica oškodovanca prevzeti pregon zoper tistega, ki naj bi s kaznivim dejanjem posegel v njegove pravice, namreč še ne pomeni, da ima tudi ustavno varovano pravico doseči kazensko obsodbo. S kazensko obsodbo se namreč odloča o kazenski odgovornosti ali nedolžnosti domnevnega storilca kaznivega dejanja. Ne glede na izid kazenskega postopka se neposredno ne odloča o materialnopravnem položaju ali pravicah upravičenega tožilca. Subsidiarnim tožilcem zgolj s pravnomočno odločitvijo o zavrnitvi zahteve za preiskavo sama po sebi ni mogla biti kršena nobena človekova pravica ali temeljna svoboščina. Glede na navedeno pritožniki tudi v tem primeru niso upravičeni vložiti ustavne pritožbe zoper izpodbijano sodno odločitev. Zato je bilo treba ustavno pritožbo pritožnikov zavreči (druga točka izreka).

C.

9. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi prve alineje drugega odstavka 55. člena ZUstS in prve ter tretje alineje prvega odstavka 55. člena ZUstS v sestavi: predsednik senata dr. Zvonko Fišer ter člana dr. Ciril Ribičič in dr. Mirjam Škrk. Sklep je sprejel soglasno. Sodnik Ribičič je dal pritrdilno ločeno mnenje k drugi točki izreka. Ker senat ustavne pritožbe ni sprejel, je bila zadeva v skladu z določbo četrtega odstavka 55. člena ZUstS predložena drugim sodnicam in sodnikom Ustavnega sodišča. Ker se za sprejem niso izrekli trije od njih, ustavna pritožba ni bila sprejeta v obravnavo.

Predsednik senata
dr. Zvonko Fišer

Up-456/04
Up-608/05
Up-848/05
Up-908/05
20. 10. 2006

Pritrdilno ločeno mnenje sodnika dr. Ribičiča

Ne strinjam se z odločitvijo, po kateri je subsidiarni tožilec neupravičena oseba in ne more vložiti ustavne pritožbe.

Svoje nestrinjanje z zavrženjem ustavne pritožbe, ki jo vloži zasebni oziroma subsidiarni tožilec sem podrobneje obrazložil v odklonilnem ločenem mnenju v zadevi št. Up-168/98 z dne 10. maja 2001. Pri tem sem opozoril, da obstoji več razlogov, zaradi katerih bi veljalo zasebnemu in subsidiarnemu tožilcu priznati pravico, da vlagata ustavno pritožbo zaradi kršitev procesnih jamstev, ki jih imata v kazenskem postopku. Seveda Ustavno sodišče na podlagi take ustavne pritožbe ne bi moglo razveljaviti pravnomočne oprostilne sodbe, omejiti bi se moralo na ugotovitev, da je prišlo do kršitev pritožnikovih procesnih pravic v kazenskem postopku.

Ugotovitvena sodba Ustavnega sodišča o teh kršitvah je pomembna z vidika moralnega interesa prizadetega, saj najvišja sodna instanca ugotovi, da so mu bile kršene z Ustavo zagotovljene pravice. To pomeni za pritožnika samo po sebi pomembno moralno zadoščenje. Prav tako je taka sodba opozorilo rednim sodiščem in s tem prispevek k temu, da do podobnih kršitev procesnih pravic ne bi prihajalo v novih primerih. Ni nobenega razloga, da bi se Ustavno sodišče izogibalo opozoriti na omenjene kršitve. Ugotovitvena sodba tudi ni brez pomena v zvezi z morebitnimi odškodninskimi zahtevki zasebnega oziroma subsidiarnega tožilca. Poleg tega mu ne bo treba iti po pravico pred ESČP v Strasbourg.

V istih zadevah sta ločeni mnenji podala tudi sodnika dr. Janez Čebulj in dr. Lojze Ude, ki poudarjata, da uživa zasebni oziroma subsidiarni tožilec vsa temeljna procesna jamstva v kazenskem postopku. Po njunem mnenju odločitev v kazenski zadevi ne zadeva le obdolženca, temveč tudi zasebnega oz. subsidiarnega tožilca, saj gre za osebo, ki naj bi bila oškodovana s kaznivim dejanjem. Seveda Ustavno sodišče ne bi moglo razveljaviti oprostilne sodbe, ker mu to preprečuje 31. člen Ustave (prepoved ponovnega sojenja v isti stvari), lahko pa bi ugotovilo kršitev človekovih pravic zasebnega oziroma subsidiarnega tožilca. Pravica iz 31. člena Ustave ni absolutna, zato ni nobene ovire, da ne bi Ustavno sodišče izdalo ugotovitvene odločbe o kršitvi 22. člena Ustave.

V poznejših primerih, ko je Senat za preizkus ustavnih pritožb s področja kazenskopravnih zadev zavrgel ustavne pritožbe zasebnih oziroma subsidiarnih tožilcev, sem glasoval "za" in v pritrdilnem ločenem mnenju opozarjal na razloge, ki govorijo proti takšni praksi. Kolikor bi glasoval proti, bi vedno znova odpiral vprašanje primernosti odločitev, ki imajo med sodnicami in sodniki večinsko podporo in jih je Ustavno sodišče ponovno potrdilo v sklepu v zadevi št. Up-373/03. Prepričan pa sem, da se bo Ustavno sodišče k temu vprašanju ponovno vrnilo takrat, ko bo prišlo do kakšne posebej grobe in očitne kršitve procesnih jamstev, ki jih v kazenskem postopku uživata zasebni in subsidiarni tožilec. V nasprotnem primeru bi Ustavno sodišče tvegalo obsodbo Slovenije pred Evropskim sodiščem za človekove pravice.

Od negativnega stališča o možnosti, da bi zasebni in subsidiarni tožilec lahko vlagala ustavne pritožbe in od rezerviranega stališča, ki ga ima do ugotovitvenih odločb[1], je Ustavno sodišče odstopilo v zadevi št. Up-555/03, v kateri je odločilo, da je bila pritožnikoma, ki sta svojca umrlega v policijski akciji, kršena pravica do učinkovite preiskave, kot izhaja iz 15. člena Ustave in 13. člena EKČP. Zdi se, da je v navedeni zadevi hotelo Ustavno sodišče napraviti le enkratno izjemo zaradi posebnosti primera, v katerem svojci umrlega niso mogli doseči uvedbe preiskave, čeprav je smrt nastopila, ko je bila žrtev "pod dejanskim fizičnim nadzorom represivnih organov".

V tem primeru ni šlo za pravnomočno oprostilno sodbo, saj je bil postopek ustavljen z odločitvami, da se kazenska preiskava ne uvede[2]. Poleg tega učinkovita preiskava, o kateri govori Ustavno sodišče, ni nujno kazenska. Po drugi strani je res, da bi dosledno vztrajanje Ustavnega sodišča pri stališču, da zasebni in subsidiarni tožilec nista upravičeni osebi za vložitev ustavne pritožbe, privedlo do zavrženja tudi v zadevi št. Up-555/03. Ta odločba Ustavnega sodišča predstavlja z vidika možnosti zasebnega oz. subsidiarnega tožilca, da uveljavlja svoje pravice tudi s pomočjo ustavne pritožbe, pomemben korak naprej. Je pa bila pot do nje dolgotrajna tudi zato, ker je bilo treba utemeljiti izjemo od siceršnje prakse Ustavnega sodišča glede tega vprašanja.

Pisanju tovrstnih ločenih mnenj bi se lahko izognil v primeru, če bi Ustavno sodišče sprejelo moj predlog, da se pri sklicevanju na dosedanjo lastno prakso, kratko (v opombi) omeni razloge, ki smo jih sodniki, ko smo glasovali "proti", navedli v svojih ločenih mnenjih. Takšna opomba bi se lahko glasila takole:

"Iz ločenih mnenj, ki so jih napisali sodniki dr. Lojze Ude, dr. Janez Čebulj in dr. Ciril Ribičič izhaja, da zasebni tožilec oziroma subsidiarni tožilec sicer res nimata ustavno varovane pravice doseči obsodbe, imata pa ustavno varovano pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave. Nobena človekova pravica ni absolutna in tudi za pravico iz 31. člena Ustave, ki naj bi bila v večini primerov tista ovira, ki bi lahko onemogočala presojo tovrstnih odločitev, velja tretji odstavek 15. člena Ustave. Ustavno sodišče bi moralo ustavne pritožbe, ki jih vložita zasebni oziroma subsidiarni tožilec, vsebinsko obravnavati in v primeru ugotovljene kršitve človekove pravice izdati ugotovitveno odločbo. Njun interes je, da Ustavno sodišče ugotovi, da so bile zasebnemu oziroma subsidiarnemu tožilcu kršene človekove pravice, določene z Ustavo. Ugotovitvena odločba ne bi pomenila samo moralnega zadoščenja prizadetim posameznikom, temveč bi prispevala k temu, da se podobne kršitve procesnih pravic ne bi ponavljale. Poleg tega pa bi imela ugotovitvena odločba vpliv na morebitne odškodninske pravde."

Takšna opomba ne bi v ničemer zmanjševala pomena in avtoritete odločitve Ustavnega sodišča. Povedala bi le to, da je bilo stališče Ustavnega sodišča sprejeto z večino glasov in kratko povzela razloge, zaradi katerih so sodniki, ki so ostali v manjšini, glasovali proti. Ločeno mnenje ni privilegij ali kaprica ustavnega sodnika. Določeno je v Zakonu o Ustavnem sodišču, iz Poslovnika Ustavnega sodišča pa izhaja, da je "namenjeno predstavitvi argumentov, ki jih je sodnik izrazil ob obravnavanju in odločanju o zadevi in ki bodo narekovali njegovo odločitev." [3]

Naj v zvezi s prepovedjo sojenja v isti stvari dodam naslednje: Ta prepoved absolutno varuje tistega, ki je bil pravnomočno oproščen krivde in ne dovoljuje, da bi bil zoper njega sprožen ponovni kazenski postopek. Menim, da je omenjena prepoved iz 31. člena Ustave argument "za" in ne "proti" temu, da se zasebnemu oz. subsidiarnemu tožilcu prizna pravica vložiti ustavno pritožbo. Zakaj? Zato, ker prepoved preprečuje, da bi prišlo do obsodbe tistega, ki je bil pravnomočno oproščen. To povsem zadošča. Varstvo, ki gre preko tega in želi preprečiti, da ne bi na oprostilno sodbo padla senca dvoma, je močno pretirano. Pretirano je zato, ker je njegova neposredna posledica, da zasebni tožilec ne more uveljavljati varstva svojih pravic. Večinsko stališče pravi, da zasebni oz. subsidiarni tožilec nedvomno uživata procesno varstvo pravic v kazenskem postopku, le z ustavno pritožbo ga ne smeta uveljavljati. To je vprašljivo zlasti iz dveh razlogov: Prvi se nanaša na možnost tožbe zoper Slovenijo pred ESČP. Zakaj? Ustavno sodišče ravno pri zasebnem oz. subsidiarnem tožilcu, in samo v tem primeru, ne bi bilo pristojno presojati rešitev, ki jih ustavni pritožnik lahko uveljavlja pred ESČP. Tudi, če ne bi bilo nobenega drugega razloga, razen razloga, da je dolžna Slovenija spoštovati minimalne standarde varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin, določene v EKČP in v praksi ESČP, bi veljalo priznati zasebnemu oz. subsidiarnemu tožilcu možnost predhodnega uveljavljanja kršitve pred Ustavnim sodiščem.

Drugi razlog zadeva položaj tistih, ki so bili s storitvijo kaznivega dejanja oškodovani. [4] Njihov položaj v kazenskem postopku ni enakovreden položaju obtoženca; in prav je tako! Toda preprečevati ugotovitev, da so jim bile v kazenskem postopku kršene zagotovljene ustavne pravice, je neupravičeno. Ne strinjam se s tistimi, ki pravijo, da ima obtoženi v kazenskem postopku preveč pravic. Te pravice so pridobitev večstoletnega razvoja in jih ne gre omejevati. Je pa pretirano po končanem kazenskem postopku, ko je obtoženi dokončno oproščen krivde, njegov interes (da na oprostilno sodbo ne bi padla senca dvoma) varovati do takšnih skrajnosti, da je zaradi tega prizadet pravni interes nekoga, ki so mu bile v kazenskem postopku kršene njegove ustavne pravice. Ustavno sodišče s svojimi odločitvami pogosto vzpostavlja ravnotežje, ki ga redno sodstvo ne more, ko odloča črno-belo o tem, ali je nekdo storil kaznivo dejanje (in ga obsodi) ali ne (in ga oprosti krivde). Zakaj Ustavno sodišče tega ne bi moglo storiti samo in samo takrat, ko se z ustavno pritožbo nanj obrneta zasebni in subsidiarni tožilec? Zakaj bi ravno in samo v tem primeru [5] pritožnik lahko šel neposredno, mimo Ustavnega sodišča, na ESČP?

Štirje primeri, h katerim pišem to ločeno mnenje, dokazujejo, da Ustavno sodišče ni spremenilo svojega načelnega odklonilnega stališča do pravice subsidiarnega tožilca, da vloži ustavno pritožbo. Zato sem se, ne glede na to, da se ne strinjam s sprejeto odločitvijo, odločil da glasujem "za" in da napišem pritrdilno ločeno mnenje, ker bi glasovanje "proti" na senatu, povzročilo ponovno obravnavo vseh štirih primerov na seji Ustavnega sodišča.

dr. Ciril Ribičič

Opombe:

[1]O možnosti širše uporabe ugotovitvenih odločb in o uvedbi pravičnega zadoščenja govornika moje ločeno mnenje v zadevi št. Up-134/97 in članek dr. Janeza Čebulja, Posebnosti ustavne pritožbe s področja upravnega prava, v: Ustavno sodstvo, Ur. l.: M. Pavčnik in A. Mavčič, CZ, Ljubljana 2000, str. 319, 320.

[2]Sodnik Franc Testen je takšno možnost napovedal v svojem pritrdilnem ločenem mnenju v zadevi št. Up-168/98, in sicer kot nosilec odločilnega petega glasu proti pravici zasebnih in subsidiarnih tožilcev, da vlagajo ustavne pritožbe. Zapisal je: "Sam zaenkrat ne izključujem, da bo Ustavno sodišče kdaj, ko se bo srečalo s hudimi procesnimi kršitvami, poseglo tudi po takšni goli ugotovitvi, ki bo pritožniku predstavljala določeno satisfakcijo – kar lahko pomeni tudi določeno izboljšanje pravnega položaja. Vendar tega Ustavno sodišče nikoli ne bo moglo storiti v primerih, ko se je kazenski postopek končal s pravnomočno oprostilno sodbo."

[3]Menim, da je s tega vidika ločeno mnenje ne le pravica, temveč do določene mere tudi dolžnost, zlasti v primerih, ko bi bilo sodnikovo glasovanje mogoče razlagati na različne načine. Širše o tem: Ciril Ribičič, Ločena mnenja in varstvo človekovih pravic, Pravna praksa 2006, št. 41-42, priloga.

[4]O pogojih, pod katerimi oškodovanec kot stranka v kazenskem postopku uveljavlja pred ESČP kršitve 6. člena EKČP, glej: Matija Longar, Oškodovanec kot stranka v kazenskem postopku, Pravna praksa 2006, št. 17, str. 26.

[5]Vse več je ustavnih sodišč, ki v zadevah, v katerih grozi obsodba pred ESČP, sama na zelo podoben način, kot to stori ESČP, ugotovijo kršitev in namenijo pritožniku pravično zadoščenje. Če nič drugega, govori za takšno prakso sodišč (od Hrvaške, prek Slovaške, do Norveške) načelo subsidiarnosti.

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Datum vloge:

29. 6. 2004

Datum odločitve:

2. 11. 2006

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

nesprejem ustavne pritožbe

zavrženje

zavrženje

Objava:**Dokument:**

US26675